

**Prof. dr hab. Stefan Różycki - Dziekan Wydziału Lekarskiego
Uniwersytetu Poznańskiego
w roku akademickim 1928/1929**

Lekarz, anatom. Urodził się 8 III 1886 r. w Warszawie w rodzinie Salezego, rewizora kolejowego i Zofii z Żurawskich. W 1902 r. został wydalony ze szkoły za czytanie nielegalnych broszur. W 1907 r. zdał eksternistycznie maturę w Parnawie w Estonii, co pozwoliło mu na rozpoczęcie w tym samym roku studiów lekarskich na uniwersytecie w Dorpacie. W 1913 r., uzyskał dyplom z wyróżnieniem. Doktoryzował się na Uniwersytecie Warszawskim na podstawie rozprawy pt. *Zagadnienie mięśnia mostkowego*. W 1922 r. uzyskał na Uniwersytecie Warszawskim habilitację na podstawie pracy *Morfologia układu mięśniowego szympansa* i uzyskał tytuł profesora.

W roku akademickim 1913/1914 pracował jako asystent w klinice chorób wewnętrznych i kierownik pracowni rentgenowskiej Uniwersytetu Dorpackiego. Przebywał na stypendium naukowym kolejno w Paryżu i Berlinie. Tuż przed wybuchem I wojny światowej przyjechał do Warszawy i do 1919 r. pracował w szpitalach warszawskich: najpierw w Szpitalu Dzieciątka Jezus, a następnie jako asystent na oddziale chirurgicznym w Szpitalu Karola i Marii Szlenkierów. Od 1916 r. pełnił funkcję asystenta i prosektora w Zakładzie Anatomii Opisowej Uniwersytetu Warszawskiego. W 1922 r. jako profesor zwyczajny zorganizował i objął kierownictwo Katedry Anatomii Opisowej i Topograficznej Uniwersytetu Poznańskiego. Ponadto stworzył jedno z największych muzeów anatomicznych w ówczesnej Europie. W roku akademickim 1928/1929 piastował godność dziekana Wydziału Lekarskiego poznańskiej uczelni.

W 1939 r. wyjechał do Warszawy, gdzie rozpoczął pracę w Szpitalu św. Łazarza. Wykładał także anatomię w Szkole Zaorskiego, uczestnicząc w ten sposób w działalności tajnego Uniwersytetu Ziemi Zachodnich. Po zakończeniu II wojny światowej pracował nad reaktywacją Wydziału Lekarskiego Uniwersytetu Poznańskiego, a także nad utworzeniem Wydziału Lekarskiego we Wrocławiu.

Angażował się w działalność społeczną i polityczną. W latach 1927-1928 był delegatem do Senatu RP, od 1931 r. pełnił funkcję inspektora lekarskiego, a od 1932 r. komisarza Ubezpieczalni Społecznej w Poznaniu.

Pełnił funkcję przewodniczącego Sekcji Zdrowia w Radzie Głównej do spraw Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Szczególną uwagę przykładał do dydaktyki. Był autorem wielokrotnie wznawianych podręczników m. in. *Anatomii człowieka*, *Anatomii mózgowia i rdzenia kręgowego*. Został zapamiętany jako reformator studiów medycznych, polskiej nomenklatury anatomicznej, a także jako wielki przyjaciel młodzieży lekarskiej.

Zmarł 30 VI 1953 r. w Poznaniu.